

ΕΝ κατακλείδι

ΑΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΤΕ... ΑΠΟΦΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης • savvas_67@yahoo.com

Πρέπει να ομολογήσω πως το κείμενο που ακολουθεί, δεν είναι δικής μου... εμπνεύσεως. Αντιθέτως, είναι «δανειομένο» από την ιστοσελίδα της εφημερίδας «Φωνής της Λεμεσού». Αν και έχει περάσει ένας σχεδόν χρόνος από την μέρα που ο γράφων – συν γυναιξὶ καὶ τέκνοις – πάρε τον δρόμο της επιτροφής για την «ασφαλή» Αυστραλία, τα αισθήματα νόστου όχι μόνο δεν μειώνονται, αλλά τουναντίον αυξάνονται και μάλιστα σε ανπουχητικά γοργούς ρυθμούς.

Ίσως κάποιοι να με χαρακτηρίσουν ως αγνώμονα. Ίσως κάπου να έχουν και δίκαιο. Δεν το θέλω όμως, έρχεται στην επιφάνεια από μόνο του και με τραβά στον βυθό της θλίψης και της νοσταλγίας. Ναι, όντως μου λείπει η Κύπρος. Όσο και να μην ακούμπησα σχεδόν – και ας μας επιτρέψει ο Γιώργος Σταυρουλάκης τον «εν αγοΐα του» δανειομό του καθαρά ποδοσφαιρικού αυτού όρου- το αίσθημα που με διακατέχει αυτές τις μέρες επιμένει να περιτιγυρίζει το κάθε την Κυπριακό: βόλτες στον μόλις αλλά και στον παραλιακό πεζόδρομο της Λεμεσού με ζεστό καλαμπόκι στα κάρβουνα, ποδοσφαιροκυβέντες στα περίπερα άρα και λογομαχίες με ανταλλαγή... κοινωνικών επιθέτων με κάθε μπ «αλλόθρησκο» (τουτέστιν μη οπαδό της ΑΕΛ), μικρές περιπλανήσεις στα χωριά και την φύση, εξορμήσεις στις πάμπολδες μπουτίκ (παρακαλώ μην μπείτε καν στον κόπο να συγκρίνεται την εκεί μόδα με τις «σακούλες» που φοράμε εδώ), σουβλάκια με σεφταλές, παγωμένα φραπέ και freddoccino στις καφετέριες, μακροβούτια στις γαλάνιες θάλασσες της πόλης μου αλλά και πάλι με τα ρεύματα σε Πάφο και Αγία Νάπα κλπ, καρναβάλι και χορός, δωρεάν συναυλίες στην πλατεία Ηρώων αλλά και στον Εναέριο, κλπ. Εξ ου λοιπόν και οι συνεχείς διαδυνατικές επισκέψεις και αναζητήσεις.

Παραδόξως, η περιβόλιτη Γιορτή του Κρασιού δεν ήταν ποτέ ανάμεσα στις τοπ επιλογές μου. Ακόμη και τον καιρό που ήμουν νεαρός, δεν ενθουσιαζόμουν ιδιαίτερα βλέποντας υπερήλικες Βρετανούς να είναι τύφλα στο μεθύσιο και τις γυναίκες τους να προσπαθούν χωρίς ίνος ντροπής αφενός να ανταγωνιστούν τις νεαρές Σκανδιναβές καλλονές και αιφετέρου ελεύθουρων την προσοχή των πανταχού παρών καμακιών που ξέμειναν από γκόμενες, προσφέροντας τον εαυτό τους ως επιβεβαίωση του γνωστού «από τα ολότελα, καλή και η Πλαναγιώτενα».

Τα χρόνια όμως πέρασαν και η Γιορτή του Κρασιού έχει αλλάξει άρδην: πλέον όλα δουλεύουν ρολόι και βάσει προγράμματος, καθαρίστηκα παντού αλλά -δυστυχώς- στην ανάγκη μοντερνοποίησης του θεσμού πήγε θύμα και ο αυθορμητός του χθες. Στα 4 σχεδόν χρόνια που πέρασα πρόσφατα στην Λεμεσό, επισκέφτηκα μόλις μια φορά τον εν λόγω θεσμό, και όχι μόνο έφυγα απογοητευμένος αλλά και φρόντισα να πετάξω στο καλάθι των αχρήστων τις -λόγω εργασίας- προσκλήσεις που έλαβα τα επόμενα χρόνια.

Πέραν όμως της δικής μου, προσωπικής «απέχθειας» για την Γιορτή του Κρασιού, δεν μπορώ να παραβλέψω

ούτε την σημαντικότητα που έχει για την πόλη της Λεμεσού (και όχι μόνο), αλλά και την έλξη που αισκέι σε ντόπιους και τουρίστες. Πρέπει πάντως να παραδεχτώ πως θεωρούσα ότι το γνωστότατο ολόγκαν που πήνε συνοδεύει «Πίννε κρασίν νάσιεις ζωήν» έχει τις ρίζες του στα παμπάλαια χρόνια. Αμ δε!

Το πώς προέκυψε και επικράτησε το σύνθημα της Γιορτής του Κρασιού «Πίννε κρασίν νάσιεις ζωήν», το αφηγήθηκε ο ίδιος ο εμπνευστής του, ο Μιχάλης Πιπιστρίδης στον ακαδημαϊκό-ερευνητή Μήμη Σοφοκλέους, ο οποίος ως γνωστόν υπήρξε επί σειρά ειών μόνιμος κάτοικος Μελβούρνης.

«Το σκηνικό που δέσποζε στον χώρο της πρώτης διοργάνωσης το 1961 ήταν η κατασκευή του Πιώργου Μαυρογένη για το θεατρικό έργο «Βουράτε ν' αρμάσουμεν την Αντιριανούν» που έγραψε ειδικά για τη Γιορτή. Παρουσίαζε ένα χωριό που θα ήταν και η κεντρική σκηνή όπου θα ελάμψαν χώραν όλα τα καλλιτεχνικά δρώμενα.

Ο Μαυρογένης που ακόμα κρατούσε το πινέλο στο χέρι βάζοντας τις τελευταίες πινελιές στο σκηνικό, μου εξηγούσε πην κάθε λεπτομέρεια: «Έδω, Μιχαλάκη είναι το σπίτι της Αντιριανούς, εκεί θα μπει ο πατέρας της, ο Πάστρας να λουσθεί, εκεί ο καφενές του Φοκλή...».

Για μια σημαντική πήρε κοντά μάς ο Νίκος Ρούσσος (αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Αναπτύξεως Λεμεσού) και έκανε παραπήρημα στον Μαυρογένη για το χρώμα μιας δομής πως ήταν πολύ ροζέ και πως θα έπρεπε να γίνει πιο σκούρο, αλλά ο Μαυρογένης ούτε που ήθελε να ακούσει επί των καλλιτεχνικών. Πάνω στη συγκίνηση πήρε και ο Ρασίντ Ιωσηφίδης (που έφησε αρκετές καρικατούρες που είχαν διασκορπιστεί στο Δημόσιο Κάπο) για να τον συμβουλευτεί για κάπι που έπρεπε να γραφεί σε μια καρικατούρα, έναν μεθυσμένο που είχε φτιάξει. Βλέποντας τον Ρούσο συγχυομένο, αποτάθηκε σε μένα ζητώντας μου να γράψω κάπι... «εσύ που γράφεις και σκετζί μου είπε. Με πήρε εκεί που είχε φτιάξει έναν μεθύστακα τρία μέτρα ύψος, κοιλιαρά, μαχμουρλή, σωστό βλάψη με κομπολόι στο χέρι. Άφησε μια φούσκα στο σώμα του όπου θα γράφοταν κάπι που έλεγε πάνω στη μέθη του.

Τι να γράψω, με ρώπως ο Ρασίντ. «Πίννε κρασίν νάσιεις ζωήν», του απάντησα αυθόρμητα. Ο Ρασίντ ενθουσιαστήκε. Μου ζήτησε να το γράψω γρήγορα για να το μεταφέρει ο ίδιος με τα δικά του γράμματα στο κενό σημείο που άφηνε η καρικατούρα. Πήρε το πινέλο και το αντέγραψε στον κενό χώρο. Ο Νίκος Ρούσσος που δεν είχε κάμψει πην αντίστοιτο του Μαυρογένη ήρθε να δει και τον μεθύστακα του Ρασίντ, ο οποίος με περηφάνια του είπε: «Ελά να δεις τι εγράψαμεν πάνω στον μεθύστακα, κύριε Ρούσσο». Ο Ρούσσος και πάλι αντέδρασε ζητώντας του, επί ματάιω, να το οβήσει. «Σβύστο»... «Δεν το οβήνω...» και τελικά έμεινε το σύνθημα για να καθιερωθεί από τον επόμενο Πρόεδρο, τον Μιχαλάκη Θεοδοσίου, ο οποίος το είχε αποδώσει στον Νίκο Ρούσσο.

Σπουδαία μας, παιδιά!

χαμπής ο Βιλάνος

No horse! Εβαρήθηκα να ακούω που μουρμούρα τζαί τες υποδείξεις του Σαββή του χωρκανού μου! Εβαρήθηκα σισρό! «Πρόσεχε τι γράφεις», «σταμάτα τις βρισιές», «ντροπή Χαμπή» τζαί ούλλα τούτα με που δήδεν καλαμαρίστικη προφορά του. Ρε παίχτη μου, έτοι μιλούν στο χωρκό σου; Όχι ενόμισες πως άμα κόψεις τα τζιπράικα εν νομίσει ο κόσμος ότι είσαι γέννημα-θρέμα Αθηναίος; Παρ τον νου τζαί έφαρτον ρε μπού, γιατί μιαν που τούτες τες μέρες εν νοσ αστράψω κανένα βιζνόπατσο μες στα ριζόφκια!

Τζαί μεν τολμίσει κανένας να ρωτήσει «μα ήντα που έπαθες πάλε ρε Χαμπή τζαί σαλαβατάς;» Να σας πω ήντα που έγινε τζαί πέτε μου εσείς αν ήσαστουν στην θέση μου τι θα εκάμπατε.

Ήταν να τα «πάρετε στο κρανίο» ή πήτουν να του παλάρετε τζαί να τζιλίσετε το αμαξού σας πιο τζάι; Το λοιπόν, εμπήκα την Δευτέρα πην νύχτα να δκιαβάσω καμιά αθλητική είδηση μέσα στο ίντερνετ τζαί μονομιάς πήρεν το γαίμα στην κκελέ μου! Εν κανεί που μας εσείς αν παραβλέπαν στην Αφστραλία με τες εκλογές, ως τζαί τα κοπέλλια στην Ελλάδα εν έχουν τίποτε καλλύτερο να γράψουν τζαί ασχολούνται με τα... καγκουρό!

Εν να μου πείτε «καλά, οι καλαμαράς εν γαϊζουν ούτε που κρίκετ ούτε που ράγκμπι, οι Αφστραλοί παίζει να ένει οι πιο αχάπαροι με τον φούρπο, τι ήβραν στην Ελλάδαν να γράψουν τζαί εθημώθηκες;» Ωπα, βάρτε τζαί καρμιάν ποινήν

βρε κοπέλλια! Έτο, είχαν πην είδηση πως κάποιος στην Αφστράλια αντί να ψηφίσει Ραντή Άμποτ, επέρασεν τον χαρτούν του με το όνομα του Αρσέν Βεγκέρ, του προπονητή της Αρσεναλ, γραμμένο πάνω! Που εν τω πρόβλημα μου; Μα ρε κοπέλλια, εν τζαί πήτουν ο μόνος! Τζαί εγιώ εψήφισα Πάμπο Χριστοδούλου (τον άνθρωπο που έδωκε τον πρωτάθλημα της ΑΕΛ) αλλά εν είδα κανέναν να το κάμψει θέμα!

Τζαί μεν μου πείτε που να ξέρουν ποιος εν ο Πάμπος! Γιατί κοπέλλια εγώ έβαλε τζαί εναν ΑΕΛ LAOS PROTATHLIMA, εσχεδίασα τζαί το σήμα της ΑΕΛ-λάκκας μου, αλλά που; Εν ευγκινήθηκε ψυσσινί! Όι τίποτε άλλον, αλλά είχα τζαί την γενέκα παν στην κκελλέ μου να μουρμουρά τζαί να μεν με αφήνει να φκάλω μιαν φωτογραφίαν με το κινητό να έχω τζαί εγιώ να δείχνω του κόσμου! Ατε τώρα, βούρα εσύ να αποδείξεις του κάθε αμπάλατου ότι έκαμπες έτοι κουβέντα! Ειδικά του Σαββή που μας το παίζει πας ΑΕΛίστας αλλά ούτε καν σπκώνεται πην νύχτα να δει πην ομάδα του. Τζαί να πει κανένας πως εν νοσ στοιχίσει τζαί τίποτε; Μπακίρι εν πρέπει να δώκει ο μαννοκκλίτζρος αφού περώνω τα ούλα εγιώ τζαί κοττώ του τους κωδικούς! Θέλω να δω ήντα δικαιολογία εν να έβρει το κοπέλλι τουτόν το Σαββάτο που παίζει πας ΑΕΛ μου παίζει με τους πρωτεουοσσιάνους, τα βουτρόπαι